

נעלי הכלב טרייר

רומניה

אינני יודע מאין באו לארנב שתי מטבעות זהב, אך עובדה שהיו לו, וזה היה כל הכסף שלו. ויום אחד הוא יצא לשוק. כבר מזמן חשב שטוב היה אילו יכול היה לקנות לעצמו כובע לבן עם נוצה ומעיל ירוק. אך מובן שהרבה לחשוב על כך לא היה טעם, כי אפילו על הרגליים לא היה לו מה לנעול. ירד גשם סתווי ורגליו היחפות סבלו מאוד מהרטיבות. לכן הארנב חבש את הכובע הישן שלו על הראש, עטף את עצמו במעילו הדקיק ויצא לשוק, כדי לקנות לעצמו נעליים כמה שיותר מהר. כך הוא הלך והלך, מסתכל פעם ימינה ופעם שמאלה ומרים את אוזניו מול כל רעש חשוד.

ולקראת הערב פגש על השביל את הכלב טרייר. הכלב היה שמן וחזק. הוא לבש מעיל חם ועל רגליים נעל נעליים חדשות, חדשות לגמרי. הארנב והטרייר ברכו זה את זה והלכו יחד בשביל שביעה. הולכים וארנב לא מוריד את עיניו מנעלי הכלב. הן היו כל כך יפות שרגלי ארנב נעשו קרות מרגע

לרגע רק מהמבט עליהן.
"אמור לי בקשה, כמה שילמת עבור הנעליים האלה?" שאל הארנב.
"שני זהובים" ענה הטרייר בגאווה.
"אני הולך לשוק לקנות לי נעליים" אמר הארנב.
"וגם אני בדרך לשוק. תמצא שם נעליים כמה שרק תרצה. רק שיהיה לך כסף."
"יש לי שני זהובים" לחש הארנב בביישנות.
הטרייר לא אמר דבר ורק התחיל לסובב את קצוות השפם שלו באדישות, כאילו שלא עניין אותו בכלל האם לארנב יש כסף או לאו.
וכך הם הלכו ביחד עד שהחשיך ממש. אפילו את הדרך קשה היה לראות, ומלמעלה עדיין ירד גשם קריר. שיני ארנב התחילו כבר לקשקש מהקור.
"שמע ידידי מה אציע לך" אמר פתאום הטרייר "אני

רואה שאתה יחף. ועכשיו לילה וקר... ולשנינו גם כסף. מי יודע מה אנו עלולים לפגוש כאן. היער לפעמים מלא שודדים."
ארנב עטף את עצמו חזק במעיל כדי לשמור טוב יותר על הכסף שבכיס.
"אז מה נעשה?" שאל.
"לשם מה יש פונדקים? הם כדי להסתתר בזמן צרה. לא רחוק מכאן נמצא פונדק של מרטין הדוב. נישן שם ומחר בבוקר נמשיך בדרך. אולי בינתיים גם הגשם יפסק."
הארנב הסכים והלך יחד עם הטרייר לפונדק. סבא מרטין קיבל אותם יפה ובשמחה רבה.
"איזה מזג אוויר היום!" אמר כשהוא שופך את העפר ממקטרתו "אפילו כלב לא אגרש החוצה... ואתה עוד יחף.. בוא, בוא לאש, תחמם את רגליך."

לפונדקאי אמיתי, והתחיל להגיש אוכל. הטרייר זלל ובלע נתח אחרי נתח אבל הארנב הסתפק בחתיכת פשטידה עם כרוב. ואולי לא היה אוכל בכלל אילו לא הכלב שהיה מאיץ בו:

"אוכל, ידידי, זה הכל בשבילך!" אפשר היה לחשוב שהטרייר לא אכל כבר חודש שלם, כל כך מהר הוא עבד בלסתות ובלשון. בזמן

"אולי נזמין כאן דבר מה לאכול, לשתות?" שאל בשקט הטרייר.
"בקש אתה, ידידי" ענה הארנב "אני לא רעב. וגם אין לי כספים לכך. ואם אוציא את הזהובים שלי, אשאר יחף לכל החורף."
"איזה מוזר אתה, ידידי. מי מבקש שתוציא כסף? יש לי מספיק כסף בשביל לשלם גם עבורך."
והטרייר ניגש לסבא מרטין הדוב ושאל:
"מה תוכל לתת לנו לאכול?"
"יש לי כיסונים."
"ברצון אטעם אותם" ליקק הטרייר את שפתיו.
"יש גם צלי, חלת דבש, יין ענבים."
"תן לנו, בעל הבית, תן לפי הסדר. אנו כל כך רעבים שממש חושך לנו בעיניים" אמר הטרייר.
ואז סבא מרטין קשר לעצמו סינור, כפי שנאה

אלוה אצל סוחר מכר. "
"לא אשלם.. הרי אז אשאר יחף!"
ואז הטרייר התחיל לצחוק בכל פה. אבל סבא
מרטין התרגז.
"לא! אצלי הדבר לא יעבור כך!" התחיל לצעוק
"שלמו, או שאקרא למשטרה!"
"הוא הביא אותי לפונדק, הוא הזמין אותי לשולחן"
קרא הטרייר תוך צחוק רם, "אז שישלם!"
"כל זה שקר, סבא מרטין! החורף מתקרב ואם
אשלם אשאר יחף!"
"אז אני צריך להאכיל את כל היחפים בעולם?" צעק
סבא מרטין "עכשיו הבנתי איזו חבורה אתם!
נדברתם ביניכם איך לרמות אותי!" וסבא מרטין
לקח מקל שהסתיר מאחורי הדלת עבור אורחים
כאלה.

שסבא מרטין גמר לעשן מקטרת, כל האוכל נאכל
כבר.
ואז הטרייר ביקש גם כוסית יין ענבים, אותה שתה
בלגימה אחת. הארנב השתומם וגם הסבא מרטין
חייך.
"ממ. עוד לא הזדמן לי לשרת אורח רעב יותר
ממך. שיהיה לך לבריאות. אבל עכשיו - חברות
היא חברות ועסק הוא עסק, כפי שאומרים. אכלתם
ושתיתם בשני זהובים בדיוק."
הטרייר התחיל לחפש בכיסים. בהתחלה במעיל,
אחר כך במכנסיים, וכסף אין. ואז בחיור אמר
לארנב:
"שלם אתה, ידידי!"
"איך זה 'שלם אתה'? הרי הזמנת אותי?"
"שלם. שכחתי את הארנב בבית. אחזיר לך בשוק."

והטרייר מצביע לו על ארנב.

הארנב נרעד מפחד. באי-רצון הוציא את הסמרטוט שבו עטף את שני הזהובים שלו, ונתן אותם לדוב. הטרייר התפקע מצחוק, ואחר כך נשכב לישון ונרדם חזק.

גם סבא מרטין הלך לחדר שלו. הארנב היה היחידי

שלא התחשק לו לישון. הוא שמע איך הרוח שורקת בחוץ והגשם דפק בשמשות. בשקט בכה הארנב. איך קרה שהטרייר הערום הצליח לעשות לו תרגיל כזה? תכף יבוא החורף, סערות שלג יתרוממו, נעשה עוד יותר קר והוא ילך יחף.

הארנב לא ישן עד חצות. כל הזמן חשב מה עליו לעשות עכשיו. ועלה בראשו להעיר את הטרייר ולהתחשבן אתו. הוא ניכנס לחדר שבו ישן הטרייר והדבר הראשון

שראה שם היו הנעליים של הטרייר שעמדו ליד התנור. הארנב לא חשב יותר. מיד נעל את הנעליים ויצא בשקט מהפונדק, וכשהיה כבר בחוץ התחיל לרוץ בלי להסתכל אחורה.

"רק צדק עשיתי לעצמי" חשב ורץ ליער.
בבוקר הטרייר התעורר ורצה לנעול את נעליו.
חיפש כאן וכאן אך לא מצא אותן. סבא מרטין רק
הניע כתפיים. הטרייר לא השתהה יותר בפונדק
אלא הלך לחפש את הנעליים. בחוץ ראה עקבות
והוא רץ לפי העקבות האלה. בהתחלה היה לו
קשה לרוץ, כי השמין מהארוחה ובקושי יכול היה
לנוע, אך לאט, לאט, תוך כדי הריצה, התחיל
לרזות.
אינני יכול לומר האם הצליח למצוא את ארנב או
לאו, אך אני יודע שהיום, אם טרייר רואה ארנב
כלשהו, הוא רודף אחריו בכל כוחו.